

Lâm Nhất Phàm nóng mắt nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, kẻ trên người dưới dung tục đến khó coi, nếu hấn vào trễ một chút có lẽ họ đã bắt đầu làm loại chuyện dơ bẩn đó rồi.

Lâm Khải Trạch còn không hề hốt hoảng, hấn độn lưỡi vào khoang miệng, hất cằm khó chịu lên mặt với Lâm Nhất Phàm.

-Em không thấy...

“Búp.”

Không cho Lâm Khải Trạch nói hết câu, Lâm Nhất Phàm đã vung tay cho hấn một đấm vào mồm, lực mạnh đến nỗi mấy cái răng của hấn sắp lung lay, miệng cũng trào máu đỏ tươi.

-Đồ đốn mạt khốn nạn.

Lâm Nhất Phàm giận đến run người, hấn phun ra một câu, còn vung tay đánh tiếp.

Nhược Vũ ở trên giường đã nhanh chóng bật dậy nấp sau lưng Lâm Nhất Phàm, hấn xuất hiện như cứu tinh của đời cô, dù biết hôm nay hấn sẽ không tha cho cô nhưng ở cạnh hấn vẫn an toàn hơn.

Thấy Lâm Nhất Phàm còn chưa có ý định dừng tay, sợ chuyện này đến tai Lâm phu nhân thì hôm nay là ngày tàn của cô rồi.

Nắm đấm của Lâm Nhất Phàm còn chưa kịp rơi thêm trên khuôn mặt chó má của Lâm Khải Trạch, ở phía sau Nhược Vũ đã kéo lại sợ hãi nói.

-Nhất Phàm, được rồi đừng đánh nữa.

Nhược Vũ vừa khóc vừa run rẩy, nếu cứ tiếp tục sợ rằng sẽ có án mạng xảy ra mất.

Hành động của Nhược Vũ càng làm Lâm Nhất Phàm điên tiết hơn, hấn giật cánh tay mình khỏi đôi bàn tay của Nhược Vũ rồi lớn tiếng mắng.

-Cô bảo vệ hấn à, các người làm loại chuyện này ở đây không thấy xấu hổ sao.

Nhược Vũ bị mắng, Lâm Khải Trạch không cam lòng, hấn bước tới định kéo cô về phía mình để bảo vệ nhưng Nhược Vũ bây giờ đầy hoảng loạn, cô bất chấp kéo lấy cánh tay của Lâm Nhất Phàm không ngừng nài nỉ.

-Xin anh, xin anh, chúng ta về phòng có được không?

Lâm Nhất Phàm liếc ánh mắt sắc như dao qua Nhược Vũ rồi điểm thẳng mặt Lâm Khải Trạch hăm dọa.

-Lâm Khải Trạch, đây là lần cuối tôi nhắc nhở anh, đây là vợ của tôi, nếu anh còn dám tới gần cô ấy đừng trách tôi không niệm tình anh em.

Nói rồi Lâm Nhất Phàm thô bạo nắm lấy cổ tay Nhược Vũ kéo cô đi về phòng.

Lâm Khải Trạch lau máu ở trên miệng, mặt đã đỏ sưng tấy một bên.

Hấn nhếch môi cười khinh bỉ.

Dám hăm dọa hần sao, đừng nói là em dâu, sau này hần biến cô ấy thành vợ của Lâm Khải Trạch này thì cũng đừng trách.

Nhược Vũ bị Lâm Nhất Phàm bóp mạnh tay đau điếng, hần kéo cô từ tầng ba xuống tầng hai rồi lôi sấn sệt vào phòng.

Nhược Vũ không than van, chỉ cắn răng chịu đựng, vì cô biết trong mắt hần bây giờ cô là loại phụ nữ như thế nào.

Lâm Nhất Phàm hất tay Nhược Vũ, trợn mắt quát vào mặt cô.

-Tôi đã nhắc nhở cô bao nhiêu lần rồi, tránh xa Lâm Khải Trạch ra.

Đây là Lâm gia không phải là khách sạn, nếu các người thèm khát nhau đến như vậy thì tìm chỗ nào kín đáo mà làm, đừng để tôi nhìn thấy.

Nhược Vũ đứng đối diện khóc thúc thịch, cô không giải thích, vì chẳng biết nói gì bây giờ, càng nói càng khiến Lâm Nhất Phàm tức giận thêm, nếu bây giờ trong tay hần có một khẩu súng, có thể hần sẽ chĩa vào đầu cô rồi bóp cò cũng nên.

Về mặt cam chịu của Nhược Vũ càng làm Lâm Nhất Phàm không hài lòng, cô như vậy chẳng phải là thừa nhận mình chạy đến phòng của anh chồng để lằng lộn hay sao.

Lâm Nhất Phàm nghiêng răng dăm tay vào tường, máu chảy ra thấm vào tường, tay hần cũng chảy không ít máu.

Nhược Vũ hoảng sợ trơ mắt đứng nhìn, không dám can.

“Cốc, cốc.”

Lâm Nhất Phàm mặt hầm hầm mở cửa, hần còn tưởng là Lâm Khải Trạch to gan dám xuống đây bảo vệ người tình.

-Có chuyện gì mà hai đứa lớn tiếng vậy?

Lâm phu nhân ở dưới nhà nghe tiếng cãi vã ở trên lầu liền đi lên xem thử, cửa phòng vừa mở ra đã thấy con trai và con dâu đứng giữa phòng, sắc mặt không được tốt cho lắm.

Nhược Vũ sợ Lâm Nhất Phàm sẽ tố cáo cô với Lâm phu nhân, có thể lắm, vì chỉ cần hần lên tiếng thì cô sẽ bị đuổi khỏi đây, hần cũng có lí do để ly hôn rồi rước người yêu bé nhỏ của hần về đây, đường đường chính chính làm mợ ba của Lâm gia.

Nhược Vũ siết chặt hai tay nhìn Lâm Nhất Phàm thảm van xin hần nhưng hần không hề nhìn cô lấy một lần.

-Mẹ hỏi là có chuyện gì mà hai vợ chồng lại to tiếng với nhau?

Lâm phu nhân lớn tiếng rồi đảo mắt nhìn Nhược Vũ, tròng mắt cô rớm lệ rằng cắn chặt môi đứng im không lên tiếng.

Lâm Nhất Phàm thở hắt một hơi, đáy mắt rực lửa, hần cố kìm nén ngọn lửa đang phun trào trong lòng, ngón tay thon dài chỉ vào túi gà KFC trên bàn rồi trả lời với Lâm phu nhân.

-Mẹ xem, cô ấy vừa mới mổ xong lại lén lút chạy ra ngoài mua gà rán về ăn, mấy ngày nay con bận bịu không ít.

Ăn mấy thứ này lỡ tổn hại dạ dày mổ thêm lần nữa, có phải rất mất thời gian của con không.

Lâm Nhất Phàm chọn nói dối, cơ hội tốt thế này để vạch trần Châu Nhược Vũ trước mặt mẹ mà hần không làm, lại chọn cách bảo vệ cô.

Nhược Vũ sững sờ nhìn hần, vừa biết ơn vừa thấy có lỗi.

Lâm phu nhân thấy con trai mình hết sức nhảm nhí, chuyện con con như vậy cũng làm âm ỉ lên.

-Con bé còn chưa động miếng nào con quát tháo như vậy làm gì, con gái nhà người ta gả cho con để con chì chiết à.

Có thôi ngay không.

Mắng Lâm Nhất Phàm xong bà đi xuống lầu, trước khi đi còn không quên trấn an Nhược Vũ.

-Con dâu, nó ức hiếp con thì phải nói ngay với mẹ, mẹ luôn đứng về phía của con.

Nghe Lâm phu nhân nói, cổ họng Nhược Vũ càng thêm đắng chát, cô không dám trả lời, con người đen rim xuống hai chân mình.

Biểu hiện của cô càng làm cho Lâm Nhất Phàm cảm thấy ngứa mắt, mẹ của hắn yêu thương cô như vậy, cô lại phụ bà ấy.

Hắn khoá cửa, kéo Nhược Vũ vào phòng vệ sinh, dùng lực đẩy cô ngã xuống bồn tắm rồi xả nước lạnh vào.

Lâm Nhất Phàm cũng nhảy vào bồn tắm điên cuồng xé rách váy trên người của cô xuống, đồ lót trên người cô hắn cũng chẳng tha, Nhược Vũ lấy tay che chắn yếu ớt van xin.

-Lâm Nhất Phàm, đừng như vậy nữa...

Lâm Nhất Phàm mất hết ý thức, hắn đổ hết cả chai sữa tắm vào nước rồi chà mạnh lên da của cô, chỗ nào Lâm Khải Trạch có khả năng động vào hắn đều cọ rửa hết.

Luận về đoạn tình cảm mơ hồ không có thật giữa cô và Lâm Nhất Phàm, thì hắn không có quyền làm vậy với cô.

Hắn cũng có người tình ở bên ngoài, giữa cô ta và hắn không biết đã làm ra những chuyện gì, thì làm sao hắn có thể hành xử với cô như vậy.

Nhưng Nhược Vũ không cãi lại, cô co rút người, gập thân lại ngồi trong bồn tắm, chịu đựng cơn thịnh nộ của Lâm Nhất Phàm, để hắn ra sức, chà sát vào lưng cô.

Bàn tay Lâm Nhất Phàm lướt qua da thịt mịn màng của Nhược Vũ, hắn không biến thái sợ sệt chỉ chăm chú rửa hết bụi bẩn do bàn tay nhơ nhớp của Lâm Khải Trạch đọng vào.

Ngọn lửa tức giận trong người hắn vẫn không hề giảm, hắn vẫn chưa hả dạ, hắn ghét cảm giác này, cảm giác bị người khác lừa dối.